

Witamy w aplikacji Visit.More

Aplikacja Visit.More pozwoli Państwu zajrzeć do tajemniczego kompleksu fortyfikacji granicznych. Mamy nadzieję, że aplikacja się Państwu spodoba i osobiście zobaczymy się na jednej z tras zwiedzania.

Pavel Minář
Kierownik Muzeum

W 1936 roku, w związku z pogarszającą się polityczną sytuacją międzynarodową, rząd czechosłowacki podjął decyzję o budowie fortyfikacji wzdłuż całej granicy państwa, choć w niektórych jej częściach, ze względów finansowych, zdecydowano się tylko na lekkie umocnienia.

System umocnień miał składać się z tysięcy ciężkich i lekkich obiektów. Najważniejsze miejsca miały być wzmocnione twierdzami artyleryjskimi, które stanowiły najpotężniejszą i najdoskonalszą część fortyfikacji. Twierdza artyleryjska składała się z położonego pod ziemią systemu schronów piechoty, artyleryjskich, moździerzowych oraz schronu wejściowego, które wzajemnie połączone były korytarzami, a na powierzchni otoczone systemem przeszkód.

Pierwsze pomysły o zabezpieczeniu regionu Rokytnicka pojawiły się już w 1934 roku, w związku z ochroną odcinka między Zemskou branou a Komářím vrchem. Ostatecznie Rada ds. Fortyfikacji wybrała do obrony wspomnianego odcinka projekt budowy twierdzy artyleryjskiej „Hanička“ (Haneczka). Między 1 a 6 kwietnia 1936 roku zostało wytyczone miejsc twierdzy artyleryjskiej Hanička. Twierdza została zaprojektowana na terenie na południe od koty Anenský vrch (985 m n.p.m., wcześniej Ernestinenberg) w trudno dostępnym i gęsto zalesionym terenie, około 6 km na północny wschód od Rokytnice v Orlických horách.

Budowa twierdzy podlegała X Komendzie Grupy Inżynieryjnej - Rokytnice v Orlických horách, a twierdza była budowana na pododcinku 3/X (pierwotnie 10/III), którego dowódcą był mjr inż. budownictwa Rudolf Hušák. Kierownikiem budowy twierdzy był nadporucznik inż. budownictwa Karel Beran. Według dziennika budowy twierdzy Hanička pierwszym dniem pracy na budowie był poniedziałek 14 września 1936 roku. Pogoda była słoneczna, a mjr inż. Rudolf Hušák odnotował, że na budowie pracowało 24 robotników, 1 mechanik, 5 cieśli, 1 murarz i 1 miner.

Robotnicy wyładowywali materiał na dworcu w Rokytnici v Orlických horách, odstawiali skałę, by wypróbować kamień, wyrównywali powierzchnię pod kwatery robotnicze, przygotowywali prowizoryczne biura budowlane przy leśniczówce, a także prowizoryczne szopy na sprzęt budowlany, kopali doły pod słupy ogrodzeniowe i ścinali drzewa na wszystkich obiektach.

Twierdza artyleryjska Hanička miała wszystkie pomieszczenia i korytarze twierdzy położone głęboko pod ziemią. Obok głównego magazynu amunicji nad obiektem znajdowało się 18 aż 20 metrów nakładu skalnego, a w przypadku koszar było to aż 30 – 35 metrów.

Obiekty bojowe z systemem podziemnym połączone są głębokimi szymbami wyciągowymi ze schodami po obwodzie lub schodami samodzielnyimi, które w przypadku szybu R – S 77 mają prawie 30 metrów, a w przypadku R – S 79A prawie 18 metrów wysokości. Ściany i płyty stropowe obiektów bojowych, zagrożonych ostrzałem wroga, tworzyła konstrukcja wykonana z bardzo wytrzymałego żelbetu o grubości 3,5 metra.

Pod koniec września 1938 roku, w czasie wydarzeń monachijskich, twierdza nie była jeszcze gotowa do pełnej zdolności bojowej we wszystkich aspektach. Równocześnie nie zostały ukończone, w planowanym zakresie, czechosłowackie fortyfikacje graniczne. Nie ulega jednak wątpliwości, że twierdza artyleryjska Hanička miała w rejonie Gór Orlickich zasadnicze znaczenie strategiczne i zadania dla regionu, który miała bronić.

Twierdza artyleryjska Hanička równocześnie demonstruje umiejętności, determinację i gotowość narodu czechosłowackiego, armii, budowniczych i wszystkich tych, którzy brali udział w budowie czechosłowackiego systemu fortyfikacji granicznych.